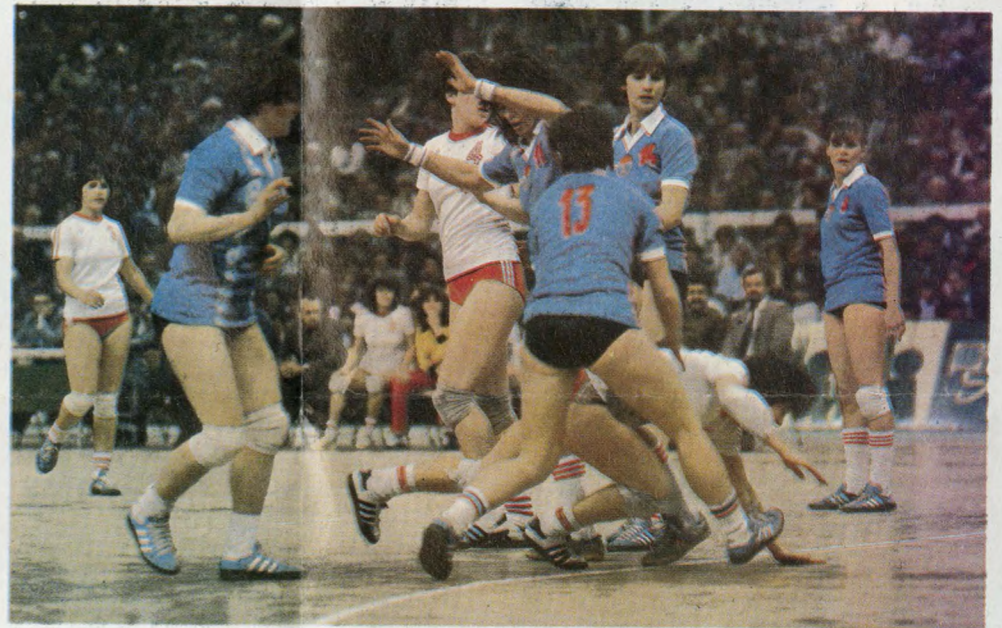

2h4

ALMASI
LÁSZLÓ és
FARKAS
JÓZSEF
felvételei

KAPUNYITÁS

Szépülvögyi Zoltán, a Fővárosi Tanács vb-elnöke: „... A kormány jóváhagyása és támogatása, a társadalmi összefogás, a fővárosban megnyilvánuló segítőkészség és a jó nemzetközi együttműködés együttesen segítették az építést...”

teddike volt. Budapest felszabadulása 37. évfordulójának előestéje. nem ünnepelhetett volna méltóbban, értékeesebb létesítményének felavatásával.

let volt, s enként két- b járult ki, ommal fo- est Sport- gét. Bent világítás. sodalatos agyar fő- ngyszeme.

A nyitányra nem árusítottak jegyeket, a belépők egytől egyig meghívtak között „keltek el”. Ott voltak a tervezők, az építők küldöttei, a százezer társadalmi munkaórát ledolgozó fiatalok, szocialista brigádok, üzemi kollektívák képviselői is.

Tizenhét sportág otthona

Az ismerősöknek – az építőknek – is tartogatott meglepetést a kapunyitás. Hát még azok számára, akik most találkoztak először az impozáns Sportcsarnokkal, a leningrádi Jubileumi Sportcsarnok „édestestvérével”. Káprázató volt a látvány, csodálnivaló a környezet, s meghökkenítő a pillanat: kapukat tárt az oly sokszor megálmódott csarnok.

A Budapest Sportcsarnok több sportág számára is különlegesség – otthon adó, új lehetőségeket nyújtó létesítmény. Tizenhét sportág vezérkara számolgatott már a tervek előzetes ismeretében, az építés különféle szak-

zaiban: mikor, milyen eseményekkel kap alkalmat a szereplésre az álompalotában. Néhányuk már a közeli napokban. A hozzávetőlegesen negyedmillió léghőméteres létesítmény tartozéka ugyanis egy részben földbe süllyesztett, huszonkilenc-szer százharminché méteres alapterületű gyakorló-épület is, amely kizárólag edzési célokat szolgál majd, mégpedig a jégkorongozóknak, korcsolyázóknak – először Magyarországon –, szükség esetén egész éven át!

Négyezer tonna acél

A ritkán látható kábel-tetős szerkezet egy 102 méter fesztávolságú kör-alakú teret fed le, alátámasztás nélkül. Építés közben 70 100 köbméter földet mozgattak meg, s közel ötvenezer köbméter betont építettek be. A csarnok belmagassága 26,5 méter; négyezerötven (!) tonna acélszerkezetet használtak fel. A különleges berendezéseknek 250 000 köbméteres légtérrel kell fűteni, szellőztetni...

Több célú használat

A jövőben több célú használatot a megnyitó gala is jól tükrözte: a Fő-

városi Tanács elnökének ünnepi szavai nyomán a felszabadult Budapest ünnepi politikai demonstrációként teltek az első percek. A leningrádi tervadaptáció, a szovjet ipar itt felhasznált termékei, s a szovjet szakemberek, no meg a déli hadsereg-csoport katonáinak kétkezi segítsége, a magyar mérnökök, szervezők és szakmunkások hathatós közreműködése szülte a magyar főváros legújabb gyöngyszemét. Sportbemutató, a legjobb négy női csapat részvételével szervezett kézilabdás villám-torna (sokan nem haragudtak volna, ha a VB-re készülő férfiválogatott, amelyik ugyanebben az időben Tatabányán szerepelt Svájc ellen, a bányászváros helyett az új színhelyet választja búcsú-mérvényeként...); A KISZ Központi Művészegyüttesének igen hangulatos programja, modern társastáncbemutató mellett esztrád-műsor, s rögtönzött beat-hangverseny adta a Budapest Sportcsarnok nyitó galaműsorát.

A jövő heti magyar-NDK atlétikai viadal, az áprilisi asztalitenisz EB, majd a decemberi női kézilabda-világbajnokság mellett remélhetőleg még sok forró hangulatú sporteseményen örülnek majd a hazai szurkolók.

(szántó)

A hivatalos megnyitást megelőzően kitüntetésekkel adták át a tervezésben és kivitelezésben élenjáróknak. Ennek során a Munka Érdemrend arany fokozata kitüntetést kapta Kiss István építészmérnök, a létesítmény irányító-tervezője és Szabó Sándor építészmérnök, a sportcsarnok építését koordináló bizottság titkára. Az OTSH székházában dr. Csanádi Árpád, az OTSH elnökhelyettese a „Kiváló Munkáért” kitüntető jelvényt adta át (többek között) Kalász Istvánnak, az OTSH építőipari üzeme lakatosának. Csatorday Zoltán felvétele

Találkozó a Rábánál

A Rába ETO őszi nagyszerű szereplése talán még a „vizek városában” is meglepetésként hatott. Megeszerzte várják is tavasszal a folytatást. Ki tudja, milyen lesz ez? Mindazok, akik közelebb kívánnak kerülni a kérdés nyitójához, biztosan szívesen látogatnak el

szerdán délután fél ötkor

a Rába ETO stadionjának klubtermébe. Az egyesület vezetőivel, a labdarúgócsapat játékosaival s szerkesztőségünk munkatársaival találkozhatnak itt.

Várjuk tehát a Képes Sport olvasóit s a Rába ETO szurkolóit szerdán délután

a Rába ETO stadion kistermében

ankétunkon, amikor már az Önök kezében lehet legfrissebb lapunk, benne a gólkirályságra esélyes Szentes Lázárral készített interjúval!

Jégkarnevál

Ötletes vállalkozás.

A nagykovácsi Rozmaring SE műsort, programot és akinek tetszik, szabad mozgási lehetőséget ajánl.

Csütörtökön, február 18-án délután öttől a Városligeti Műjégpályán 500 méteres meghívásos gyorskorcsolyaverseny, műkorcsolya-bemutató (Péterffy-Bálint és Téglássy Melinda), mókás sportvetélkedők, jelmezverseny, hordóugrás, tombola, majd ingyencorcsolyázás.

A belépés díjtalan.

– Arra gondoltunk, hogy sokan szeretik a jeget, a vidámságot – mondta Galambos György, a Rozmaring SE elnöke. – Ezért vállalkoztunk a Jégkarnevál megszervezésére. Bizunk benne, sokan lesznek, és mindenki pompásan érzi majd magát.

fel, s másokkal együtt ő is figyelmezteti Ebedlit, hogy klasszisanak teljes kibontakoztatásához egy kis „pintérség” is szükséges. És hogy egy sportszerűen képzett, kemény Töröcsik nem maradna Kempes, vagy Cruyff mögött. Nem akarok belebonnyolódni a zongora-hasonlatba, kétségtelen, hogy Kocsis Zoltán nem cipeli a zongorát, de napi nyolc órát gyakorol rajta. A „művészek” esetében éppen az a szomorú, hogy olyasmit hanyagolnak el, amit bárki megszerezhet. Kempesi, cruyffi tehetséget nem lehet még szorgalmas munkával sem megszerezni, arra születni kell. De a jó erőnléthez, a kidolgozott testalkathoz csak szorgalom kell, sok munka.

Hazánkban nincs munkanélküliség. Legfőképpen a labdarúgóedzéseken. (Bár újabban — változnak az idők! — egyre szalonképebb és használatosabb lesz a „követelés”, a „követelmény” szó.)

Mészölyék portyája

Szép utat tettek meg válogatott labdarúgóink. Kihasználták a lehetséges eredmények mindegyikét, győztek, kikaptak, döntetlenül is játszottak... Nyilván akadnak sokan, akik semmi mást nem látnak ebben a portyában, mint előkészületet a spanyolországi VB-re. Itt kell kipróbálni a lehetséges változatokat, játékosokat, s minél több mérkőzéssel játékba hozni, a csapatot. Ezzel szemben áll Mészöly — szerintem igen helyes — véleménye, amely szerint minden mérkőzést meg kell nyerni, mert elsősorban a győzelmet kell gyakorolni. Azt hiszem, neki van igaza, mert a sportkedvelők élénk figyelemmel kísérik a csapat eredményeit(!), s nem rejtik véka alá bíráló megjegyzéseiket. Ne is sértődjenek meg a csapat vezetői, ha egyik-másik levélíró megnyomja a tollat és kritizál. Ettől nem roppan össze lelkileg a csapat, sőt, talán éppen megerősödik. A labdarúgás nem mimóza-sport, s aki a játéktéren sem riad vissza egy-egy erőteljesebb megoldástól, az a jószándékú bírálat nyomán se fedezze fel, hogy milyen nagy lelke van!

Gondolok most elsősorban egyik legkiválóbb és lelelkesebb játékosunkra, Garabára. Idehaza is feltűnt, hogy jeles védőnk nevéhez két 11-es és egy kiállítás fűződik. Különösen tanulságosnak tartom a második 11-est, amely az MTI kiküldött írója, Boskovics Jenő szerint nem volt 11-es, igazságtalanul ítélte a játékvezető büntetést. Eppen itt van a bibi. Tökéletesen elhiszem, hogy igazságtalan ítélet volt. De van előítélet is. Sajnos, Garaba már bizonyos hírnevet szerzett magának a szabálytalanul kemény játék terén, s félt, hogy némely játékvezető félreírt lelkes hátvédünk szabályos megmozdulását is. Jó lenne, ha már a barátságos, előkészítő mérkőzéseken sem folyamodna ifjú sporttársunk a „nem tehetett mást!” megoldáshoz.

Levelek, válaszok

Bözöki András joghallgató (Bp. Alvinci út 15.) máris a válogatott csapat összeállítását bírálja, és kifogásolja Kakas kapus beválogatását. „Szerintem Mészároson és

Katzirzon kívül a tatabányai Kiss, a fehérvári Disztl Péter, az újpesti Szendrei, a debreceni Szűcs és a kispesti Gujjár is jobb kapus nála. Nem beszélve arról, amit Kakas az őszi idényben produkált...” Levélírónk nemcsak sportról ír, hanem egy örök vitatémát is felvet: helyes-e a halálbüntetés. Levelében ő is megállapítja, hogy ez a nem sporttárgyú kérdés talán mégsem a Képes Sportba való, én azonban az ifjú joghallgató egyik szép gondolatát mégis alkalmasnak tartom közlésre: „A büntetés célja nem a megtorlás, hanem a nevelés kell legyen. A bűnelkövetőt vissza kell vezetni a társadalomba.” Humanista gondolatot szebben alig lehetne kifejezni. Kár, hogy a megvalósításhoz szükséges közös erőfeszítés még késik. Nem is olyan régen vezettek vissza a társadalomba egy anyagyilkost, miután az illető jó viselete jutalmául 13 évi szabadságvesztés után kiszabadult. Visszatérve a társadalomba meggyilkolt egy kisfiút. Elképzelhetetlen, hogy a kis áldozat édesanyja így beszélt volna: „Ez a nevelő munka még nem sikerült tökéletesen, de nem szabad türelmetlenné lenni. Rómát sem egy nap alatt építették fel.” Azt hiszem, ennek a vitának a végét még az Ön unokái sem érik meg. Ami pedig azt illeti, hogy Ön nagyobb biztonságban érzi magát Londonban, mint Teheránban, volna egy kérdésem: és Belfastban? (Megjegyzem, személyes tapasztalataim is vannak a sajátos közbiztonságról. Amikor 1938-ban angliai kiküldetésem során az Arsenal-pályára menet átszálltam a Leicester Square földalatti állomáson, alig tíz perc múlva robbant a ruhatárban egy nagyeréjű bomba. Kőnyen az áldozatok közt lehettem volna, pedig higgye el nekem, semmi közöm sincs az írországi helyzethez.)

Hrisztov Jordán (cím hiányzik, de legálább olvasható az aláírás, ez is haladás...) óvja a közvéleményt attól, hogy „világmeretűnek” tekintse a magyar válogatott labdarúgócsapat kétségtelen javulását. „Meglepett, amikor olvastam az egyik lapban, hogy a magyar válogatottnak Svájc elleni győzelmét az MLSZ egyik vezetője világraszóló eredménynek nevezte. Ez ugye enyhe túlzás? Egyébként is az a véleményem, hogy sem a bajnokság, sem a válogatott ereje nem üti meg a négy év előtti szintet.” Remélem, hogy erre a megállapításra a fiúk haragosan a markukba köpnek és úgy kivágják a rezet, hogy Argentína és Belgium bánja. És Salvador.

Török Zsuzsanna (Rákoskeresztur, 513. u. 28.) törhetetlenül bízik Töröcsikben, aki „az ausztráliai portya egyik legeredményesebb játékosa, és a VB-selejtezők utolsó mérkőzésein is szinte majdnem minden góiban része volt. Hiszen hányszor ő adta le a labdát, amiből gól lett!” Csak így tovább, Törő! Ami azt illeti, hogy egy 17 éves leány elkezdhet-e futballozni, kétségeim vannak. Szorgalmas munkával esetleg lépést lehet tartani a fiatalokkal, de az úzás talán jobbat tenne öreg csontjainak.

Bogdán Lajos (Gyöngyös, Kossuth Eajos u. 49.) egy kissé elkésett javaslatot tesz az új sportcsarnok elnevezésére, de az indoklás megérdemli a nyilvánossá-

got. Azt indítványozza, hogy legyen az új létesítmény neve Helsinki-Sportcsarnok. Miért? „Helsinki az egyetemes magyar sport eddigi legnagyobb diadalának színhelye, az áhított európai békéért folytatott konferencia színhelye, a finn rokon nép fővárosa, ahol a Nurmíró elnevezett olimpiai stadion áll.”

Garabával két levél is foglalkozik. Keresztesi József (Bp. Fejér Lipót u. 28.) arra figyelmeztet, hogy Spanyolországban nagyobb játékosok lesznek Garaba ellenfelei, mint Ausztráliában és Új-Zélandban. „Ha messze tengeren túlon sem tudja megoldani feladatát „keménység” nélkül, akkor mit várhatunk tőle a VB-n? 11-est? Kiállítás?” Régi levélírónk, a szegedi László István sem örül a Garabaféle szereléseknek, s helyteleníti, hogy a sportújságírók még lovat adnak alája. „Szinte azt sugallják neki, hogy csak így tovább, fiú, nem kell technikát tanulni, nem kell megtanulni a szabályos szereleket, pedig ez még nem megy neki.” A levélíró különben jóindulatúan figyelmezteti Garabát is, vezetőit is, hogy — vigyázzanak! Más. Kedvezőnek tartja a sorsolást, de az a véleménye, hogy a telt stadionok után vágyó rendezőség azt szeretné, ha a csoportból Argentína és Belgium jutna tovább. Sok függ a játékvezetőtől. „Hogy ez nem légből kapott ötlet, emlékezzünk csak a portugál mesterbíróra Argentínában!”

Nagy Sándor (Ózd, Vörös Hadsereg u. 66.) nem érti, hogy Nagy-Britanniából miért indulhat négy csapat a VB-n. „Tudom, hogy négy országgrésről van szó, de ez olyan, mintha Csehországból külön indulna Csehország és Szlovákia, vagy Jugoszláviából Szerbia és Horvátország.” Hosszú lenne a magyarázat. Nagy-Britannia és Észak-Írország gyakorlatban használt hivatalos neve „Egyesült Királyság” (United Kingdom). Ez az egyesült királyság négy országból áll: Anglia, Skócia, Wales és Észak-Írország. Foci-szempontból az a döntő, hogy mind a négy országnak külön labdarúgó szövetsége van, s mind a négy külön tagja a nemzetközi szövetségnek, a FIFA-nak. A különállást a szigetországban nagyon komolyan veszik, az egymás közötti válogatott mérkőzések — nemzetközi mérkőzések. Igaz, „hazai nemzetközi” (home international) mérkőzéseknek nevezik. Jómagam is szórakoztam annak idején azon, hogy egy Anglia-Wales mérkőzésen az Arsenal 2 játékosa az angol válogatottban játszott, 3 a walesiben. Meg is jegyeztem, hogy nekünk más fogalmunk van a nemzetközi mérkőzésekről. Hasonló természetű kérdést tesz fel a szegedi László István is: „Milyen alapon lesz egy Nagy-Britanniában született brit alattvaló állampolgár angol, skót, észak-ír, vagy walesi labdarúgó?” A válasz tulajdonképpen egyszerű: az angolok angolok, a skótok skótok stb. Rendkívül önérzetesen ragaszkodnak származásukhoz. „Mi kis nép vagyunk, két és félmilliónyian!” — jegyezte meg nekem egyszer egy walesi sportújságíró. A proficsapatok persze tele vannak mindenféle nemzetiségű brit játékosokkal, de válogatás szempontjából a származás a döntő. George Best, a Manchester United nagyszerű játékosa sohasem lehetett volna angol játékos, lévén észak-ír. Bryn Jones annak idején az Arsenal oszlopa volt, de ugyan mi keresnivalója lehetett volna egy walesi játékosnak az angol válogatottban?